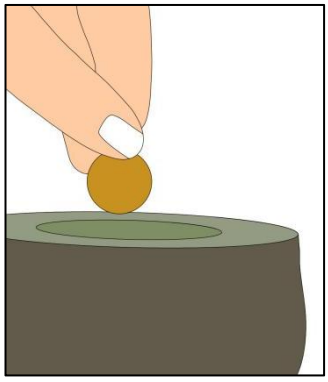

Krikščioniškas paprotys duoti išmaldą

Išmalda – drabužiai, maistas ar pinigai, duodami vargšams

Evangelijos

Žiūrėkite, kad nedarytumėte išmaldos žmonių akivaizdoje, kad jie jus matytų, antraip negausite atlygio iš savo Tėvo, kuris danguje. Todėl, kai duodate išmaldą, netrimituokite prieš save, kaip veidmainiai daro sinagogose ir gatvėse, kad būtų žmonių garbei. Iš tiesų sakau jums: jie jau turi savo atlygį. Bet kai duodate išmaldą, tenežino tavo kairė ranka, ką daro tavo dešinė, kad tavo išmalda būtų slaptoje, o tavo Tėvas, kuris mato slaptą, tau atlygins viešai. Mato 6:1-4

Jėzus atsakė: „ Vienas žmogus keliavo iš Jeruzalės į Jerichą ir pateko į vagių rankas. Tie jį nuvilko, sužeidė ir nuėjo, palikdami pusgyvį. Atsitiktinai tuo pačiu keliu atėjo vienas kunigas ir, jį pamatęs, praėjo kita puse. Taip pat ir levitas, būdamas toje vietoje, atėjo, pamatė jį ir praėjo kita puse. O vienas samarietis, keliaudamas, atėjo ten, kur jis buvo, ir, jį pamatęs, pasigailėjo jo. Priėjo prie jo, aprišo jo žaizdas, įpylė aliejaus ir vyno, užkėlė ant savo gyvulio, nuvedė į užeigą ir juo rūpinosi. Kitą dieną, išeidamas, jis išsiėmė du denarus, atidavė juos šeimininkui ir tarė: „Rūpinkis juo, ir jei tik daugiau išleisi, kai sugrįšiu, aš tau atlyginsiu.“ Kuris iš šių trijų, tavo manymu, buvo artimas tam, kuris pateko į vagių rankas? Ir jis atsakė: „Tas, kuris parodė jam gailestingumą.“ Tada Jėzus jam tarė: „ Eik ir tu taip daryk.“ Lk 10, 30–37

Verčiau duokite išmaldos iš to, ką turite, ir štai viskas jums bus tyra. “ Lk 11, 41

Parduokite, ką turite, ir aukokite išmaldą; pasirūpinkite sau nevėlstančiais maišais, nenykstančiu lobiu danguje, kur joks vagis neprieina ir kandys neėda. Kur jūsų lobis, ten bus ir jūsų širdis. Lk 12, 33–34

Aktai

Devintą maldos valandą Petras ir Jonas kartu įėjo į šventyklą. Ten buvo nešamas vienas vyras, luošas nuo pat motinos įsčių. Jį kasdien sodindavo prie šventyklos vartų, vadinamų Gražiaisiais, kad prašytų išmaldos iš einančiųjų į šventyklą. Matydamas Petrą ir Joną beeinančius į šventyklą, jis prašė išmaldos. Petras, įsmeigęs žvilgsnį į jį kartu su Jonu, tarė: „Pažiūrėk į mus!“ Šis į juos įsiklausė, tikėdamasis ką nors iš jų gauti. Tada Petras tarė: „Sidabro nei aukso neturiu, bet ką turiu, tą tau duodu. Jėzaus Kristaus iš Nazareto vardu kelkis ir vaikščiok.“ Jis paėmė jį už dešinės rankos ir

pakėlė. Ir tuojau pat jo pėdos ir kulkšnys sustiprėjo. Jis pašoko, atsistojo, ėjo ir įėjo su jais į šventyklą, vaikščiodamas, šokinėdamas ir šlovindamas Dievą. Apd 3, 1–8

Ir tikinčiųjų daugybė buvo vienos širdies ir vienos sielos; nė vienas iš jų nevadino kažko savo turtu, bet visa jie turėjo bendra. Ir su didžiule galia apaštalai liudijo apie Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir didelė malonė buvo su jais visais. Ir tarp jų nebuvo nė vieno, kuriam ko nors trūktų, nes visi, kurie turėjo žemės sklypus ar namus, juos parduodavo ir atnešdavo pinigus už parduotus daiktus, ir sudėdavo apaštalams po kojų. Ir kiekvienam buvo padalinta, kiek jam reikėjo. Taip pat ir Juozapas, apaštalų pramintas Barnabu (tai reiškia „paguodos sūnus“), levitas iš Kipro krašto, turėdamas žemės sklypą, jį pardavė, atnešė pinigus ir sudėjo apaštalams po kojų. Apd 4, 32–37

Jopėje gyveno viena mokinė, vardu Tabita, kuri išvertus vadinasi Dorkadė. Ši moteris buvo kupina gerų darbų ir gailestingumo, kurį ji darė (Apd 9, 36).

Cezarėjoje gyveno vyras, vardu Kornelijus, šimtininkas iš vadinamojo Italijos būrio, pamaldus ir Dievo bijojęs vyras su visais savo namais, daug dosniai dalijęs žmonėms ir nuolat meldęsis Dievui. Apie devintą dienos valandą jis regėjime aiškiai pamatė Dievo angelą, ateinantį pas jį ir sakantį: „Kornelijau!“ Pažvelgęs į jį, jis išsigando ir tarė: „Kas yra, Viešpatie?“ Jis atsakė: „Tavo maldos ir tavo išmalda pakilo Dievo akivaizdon, kad tave prisimintų.“ Apaštalų darbų 10:1-4

Kornelijus tarė: „Prieš keturias dienas iki šios valandos pasninkavau ir devintą valandą meldžiausi savo namuose. Ir štai prieš mane stojo vyras spindinčiais drabužiais ir tarė: ‘Kornelijau, tavo malda išklausyta ir tavo išmalda prisiminta Dievo akivaizdoje.’“ Apaštalų darbų 10:30-31

Aš jums visa tai rodžiau, kaip, šitaip plušėdami, reikia paremti silpnuosius ir atminti Viešpaties Jėzaus žodžius: „ Palaimingiau duoti negu imti“ (Apd 20, 35) .

Ir tuo aš stengiuosi visada turėti tyrą sąžinę prieš Dievą ir prieš žmones. Po daugelio metų atėjau atnešti išmaldos savo tautai ir aukų. (Apd 24, 16–17)

Kas vogdavo, tegul daugiau nebevagia, bet verčiau tegul triūsia, darydamas savo rankomis gera, kad turėtų iš ko duoti stokojančiam. (Efeziečiams 4:28)

Apokrifas

Aš, Tobitas, visas savo gyvenimo dienas ėjau tiesos ir teisingumo keliais ir daug gailėjau savo broliams ir savo tautai, kurie su manimi atvyko į Ninevę, į asirų kraštą. Tobito 1:3

Enemesaro laikais aš daviau daug išmaldos savo broliams, daviau duonos alkaniems ir drabužius nuogam. Jei matydavau ką nors iš savo tautos negyvą ar išmėtytą aplink Ninevės sienas, palaidodavau. (Tobito 1:16-17)

Duokite išmaldos iš savo turto; ir kai duodate išmaldą, tenebūna tavo akis pavydus, nenukreipkite savo veido nuo vargšo, ir Dievo veidas nebus nukreiptas nuo jūsų. Jei turite per daug, duok išmaldos pagal ją; jei turite tik mažai, nebijokite duoti pagal tą mažumą, nes jūs sukaupsite gerą turtą vargo dienai. Nes ta išmalda gelbsti nuo mirties ir neleidžia patekti į tamsą. Nes išmalda yra gera dovana kiekvienam, kuris ją aukoja Aukščiausiojo akivaizdoje. Tobito 4:7-11

Duok savo duonos alkanam ir savo drabužių nuogam; ir pagal savo perteklių duok išmaldą; ir tenebūna tavo akis pavydus, kai duodi išmaldą. Tobito 4:16

Malda gerai dera su pasninku, išmalda ir teisumu. Mažai teisumo yra geriau nei daug neteisumo. Geriau duoti išmaldą, negu kaupti auksą: nes išmalda išgelbsti nuo mirties ir apvalys visas nuodėmes. Tie, kurie dalijasi išmalda ir elgiasi teisumu, bus kupini gyvenimo. (Tobito 12:8-9)

Taigi Tobitas baigė šlovinti Dievą. Jam buvo penkiasdešimt aštuoneri metai, kai jis prarado regėjimą, kuris jam buvo sugrąžintas po aštuonerių metų. Jis aukojo išmaldą, ir jis augo Viešpaties Dievo baimėje, ir jis jį gyrė. Tobito 14:1-2

Ir palaidok mane padoriai, ir savo motiną su manimi; bet ilgiau neužbūkite Ninevėje. Atsimink, mano sūnau, kaip Amanas elgėsi su Achiacharu, kuris jį užaugino, kaip iš šviesos jis jį atvedė į tamsą ir kaip jis jam atlygino. Vis dėlto Achiacharas buvo išgelbėtas, o kitas gavo savo atlygį, nes jis nužengė į tamsą. Manasas davė išmaldą ir išvengė mirties spąstų, kuriuos jie jam buvo paspendę; bet Amanas įkrito į spąstus ir žuvo. Todėl dabar, mano sūnau, pagalvok, ką daro išmalda ir kaip išgelbsti teisumas. Kai jis tai pasakė, jis atidavė dvasią lovoje, būdamas šimto penkiasdešimt aštuonių metų; ir jis jį garbingai palaidojo. Tobito 14:10-11

Vanduo užgesina liepsnojančią ugnį, o išmalda atperka nuodėmes. Siracho 3:30

Nebūk bailus melsdamasis ir nepamiršk duoti išmaldos. Siracho 7:10

Nieko gero negali nutikti tam, kuris visada užsiėmęs blogiu, ir tam, kuris neduoda išmaldos. (Siracho 12:3)

Žmogaus išmalda – kaip antspaudo žiedas, ir jis saugos žmogaus gerus darbus kaip akies vyzdį, ir suteiks atgailą savo sūnums ir dukterims. Siracho 17:22

Laikyk išmaldą savo sandėliuose, ir ji išgelbės tave iš visų sielvartų. Siracho 29:12

Kas myli auksą, nebus išteisintas, ir kas seka korupcija, tam jo pakaks. Auksas pražudė daugelį, ir jų žūtis buvo arti. Jis yra suklupimo akmuo tiems, kurie jam aukoja, ir kiekvienas kvailys bus juo sugautas. Palaimintas turtingas, kuris randamas be trūkumų ir neieško aukso. Kas jis? Ir mes vadinsime jį palaimintu, nes nuostabių dalykų jis padarė tarp savo žmonių. Kas buvo juo išbandytas ir rastas tobulas? Tada tegul jis giriasi. Kas galėjo nusidėti ir nenusikalto? Ar darė pikta ir to nepadarė? Jo turtas bus įtvirtintas, ir bendruomenė skelbs jo išmaldą. Siracho 31:5-11

Kas atsilygina geradariu, aukoja smulkius miltus, o kas duoda išmaldą, aukoja šlovės auką. Siracho 35:2

Broliai ir pagalba – nuo nelaimės, bet išmalda išgelbės daugiau nei abu. Siracho 40:24

Pamestos Biblijos knygos

Palaimintoji ir visada šlovingoji Mergelė Marija, kilusi iš karališkosios Dovydo giminės, gimė Nazareto mieste ir buvo auklėjama Jeruzalėje, Viešpaties šventykloje. Jos tėvo vardas buvo Joachimas, o motinos – Ona. Tėvo šeima buvo iš Galilėjos ir Nazareto miesto. Motinos šeima buvo iš Betliejaus. Jų gyvenimas buvo aiškus ir teisus Viešpaties akyse, pamaldus ir nepriekaištingas žmonių akyse. Visą savo turtą jie padalijo į tris dalis: vieną dalį jie skyrė šventyklai ir jos tarnams; kitą dalį išdalino svetimšaliams ir vargšams; o trečiąją pasiliko sau ir savo šeimos reikmėms. Marijos gimimo Evangelija 1:1-4

Nebijok, Joachimai, ir nenustebk mane pamatęs, nes aš esu Viešpaties angelas, Jo atsiųstas tau, kad praneščiau tau, jog tavo maldos išklausytos, o tavo išmalda pakilo Dievo akivaizdon. (Marijos gimimo Evangelija 2:3)

Vėliau angelas pasirodė jo žmonai Onai ir tarė: „Nebijok ir nemanyk, kad tai, ką matai, yra dvasia. Nes aš esu tas angelas, kuris paaukojo tavo maldas ir išmaldą Dievo akivaizdoje, ir dabar esu atsiųstas pas tave, kad praneščiau tau, jog tau gims dukra, kuri bus vadinama Marija ir bus palaiminta labiau už visas moteris.“ Marijos gimimo Evangelija 3:1-2

Trečioji Hermo piemens knyga 2:1-13 (Palyginimai)
1 Kai ėjau į lauką, apžiūrinėjau guobą ir vynmedį ir galvojau apie jų vaisius, man pasirodė angelas ir paklausė: „Apie ką tu taip ilgai galvoji savyje?“
2 Ir aš jam tariau: „Pone, aš galvoju apie šį vynmedį ir šią guobą, nes jų vaisiai gražūs.“ O jis man tarė: „Šie du medžiai yra pavyzdys Dievo tarnams.“
3 Ir aš jam tariau: „Pone, norėčiau sužinoti, koks šių medžių, apie kuriuos kalbate, raštas.“ „Klausyk, – tarė jis, – matai šį vynmedį ir šią guobą?“ „Pone, – tariau aš, – aš juos matau,“
4 Šis vynmedis, – sako jis, – vaisingas, o guoba – medis be vaisių. Vis dėlto, jei šis vynmedis nebūtų įsodintas ir į ją neatsiremtų, jis neduotų daug vaisių, o gulėdamas ant žemės, vestų tik blogus vaisius, nes jis nekabėtų ant guobos; tuo tarpu, paremtas guoba, jis duoda vaisių ir sau, ir guobai.
5 Tad pažiūrėkite, kaip guoba duoda ne mažiau, o netgi daugiau vaisių nei vynmedis. Kaip, Viešpatie, – tariau aš, – ji duoda daugiau vaisių nei vynmedis? Nes, – tarė jis, – vynmedis, atremtas į guobą, duoda ir daug, ir gerų vaisių; o jei jis gulėtų ant žemės, jis duotų tik mažai, ir dar labai blogų.
6 Šis palyginimas pateikiamas Dievo tarnams; jis vaizduoja turtingą ir vargšą žmogų. Aš atsakiau: „Viešpatie, parodyk man tai.“ Klausyk, – tarė jis, – turtuolis turi turtų, bet Viešpaties akivaizdoje jis yra vargšas, nes jis užsiėmęs savo turtais ir mažai meldžiasi Viešpačiui; o jo maldos yra tingios ir bejėgės.
7 Todėl, kai turtingas žmogus tiesia vargšui tai, ko šis nori, vargšas meldžiasi Viešpačiui už turtingąjį; ir Dievas suteikia turtingajam visokių gėrybių, nes vargšas žmogus yra turtingas maldomis; ir jo prašymai turi didelę galią Viešpačiui.
8 Taigi turtuolis visais reikalais rūpinasi vargšu, nes jaučia, kad Viešpats jį išklauso; ir jis noriau bei nedvejodamas duoda jam, ko šis nori, ir rūpinasi, kad jam nieko netrūktų.
9 Ir vargšas dėkoja Viešpačiui už turtinguosius, nes abu dirba savo darbą iš Viešpaties.
10 Todėl žmonės mano, kad guoba neduoda vaisių; ir jie nežino ir nesupranta, kad, prisijungus prie vynmedžio, vynmedis duoda dvigubą derlių tiek sau, tiek guobai.
11 Taip ir vargšai, besimeldžiantys Viešpačiui už turtinguosius, yra išklausomi, ir jų turtai didėja, nes jie tarnauja vargšams savo turtais. Todėl abu tampa vienas kito gerų darbų dalyviais.
12 Todėl kiekvienas, kuris tai darys, nebus Viešpaties apleistas, bet bus įrašytas gyvenimo knygoje.

Aš jums visa tai rodžiau, kaip, šitaip plušėdami, reikia paremti silpnuosius,
ir prisiminti Viešpaties Jėzaus žodžius, kaip jis sakė:
Duoti yra palaimingiau nei gauti.
Apaštalų darbų 20:35

13 Palaiminti, kurie turtingi ir mano, kad praturtėjo, nes kas tai suvokia, galės šiek tiek padėti kitiems.

Pamirštos Edeno knygos

Zabulono testamentas 2:1-21
1 Ir dabar, vaikai, sakau jums: laikykitės Viešpaties įsakymų, parodykite gailestingumą savo artimui ir užjaukite visus, ne tik žmones, bet ir gyvulius.
2 Dėl viso šito Viešpats mane palaimino, ir kai visi mano broliai sirgo, aš išsigelbėjau be ligos, nes Viešpats žino kiekvieno tikslą.
3 Todėl, mano vaikai, būkite gailestingi savo širdyse, nes kaip žmogus elgiasi su savo artimu, taip ir Viešpats elgsis su juo.
4 Mano brolių sūnūs sirgo ir mirė dėl Juozapo, nes jie neparodė gailesčio savo širdyse; bet mano sūnūs buvo išsaugoti be ligų, kaip žinote.
5 Kai buvau Kanaano žemėje, prie jūros kranto, pagavau žuvų savo tėvui Jokūbui; ir kai daugelis užspringo jūroje, aš likau sveikas.
6 Aš pirmasis pastačiau valtį plaukioti jūra, nes Viešpats suteikė man jos supratimo ir išminties.
7 Nuleidau vairą už jo ir ištempiau burę ant kito vertikalaus medžio gabalo viduryje.
8 Ir aš plaukiau juo palei krantus, gaudydamas žuvis savo tėvo namams, kol atvykome į Egiptą.
9 Ir iš gailesčio dalinausi savo laimikiu su kiekvienu svetimšaliu.
10 Jei koks žmogus būdavo nepažįstamas, ligotas ar senas, aš išvirdavau žuvį, gerai ją paruošdavau ir pasiūliau visiems žmonėms, kiek kiekvienam reikėdavo, liūdėdamas ir gailėdamasis jų.
11 Todėl Viešpats mane pasotino žuvų gausa, kai pagavau žuvų; nes kas dalijasi su savo artimu, tas gauna daug daugiau iš Viešpaties.
12 Penkerius metus gaudžiau žuvį ir daviau kiekvienam, kurį sutikau, ir visko užteko visiems mano tėvo namams.
13 Vasarą gaudydavau žuvų, o žiemą ganydavau avis su savo broliais.
14 Dabar aš jums paskelbsiu, ką padariau.
15 Žiemą mačiau nuogą vyrą, kenčiantį sielvartą, ir man jo pagailo. Slapta iš savo tėvo namų pavogiau drabužį ir atidaviau jį sielvartaujančiam.
16 Todėl, mano vaikai, iš to, ką Dievas jums duoda, besąlygiškai rodykite užuojautą ir gailestingumą visiems žmonėms ir duokite kiekvienam žmogui geraširdžiui.
17 Ir jeigu neturite iš ko duoti tam, kuriam reikia, būkite jam gailestingi.
18 Žinau, kad mano ranka nerado iš ko duoti tam, kuriam reikėjo, ir aš ėjau su juo verkdama septynis stadijus, ir mano širdis su užuojauta ilgėjosi jo.
19 Todėl ir jūs, mano vaikai, būkite gailestingi kiekvienam žmogui, kad ir Viešpats būtų jums gailestingas ir pasigailėtų.
20 Nes ir paskutinėmis dienomis Dievas siųs savo gailestingumą žemei, ir kur tik Jis ras gailestingumo širdį, ten Jis apsigyvens.
21 Kiek žmogus užjaučia savo artimą, tiek pat ir Viešpats užjaučia jį.